

Van Dimitri Verhulst verschenen eerder

De kamer hiernaast (1999)

Niets, niemand en redelijk stil (2000)

Liefde, tenzij anders vermeld (2001)

De verveling van de keeper (2002)

Problemski hotel (2003)

Dinsdagland. Schetsen van België (2004)

De helaasheid der dingen (2006)

Mevrouw Verona daalt de heuvel af (2006)

Godverdomse dagen op een godverdomse bol (2008)

De laatste liefde van mijn moeder (2010)

De zeven laatste zinnen (2010)

*Monoloog van iemand die het gewoon werd tegen zichzelf
te praten* (2011)

De intrede van Christus in Brussel (2011)

De laatkomer (2013)

Kaddisj voor een kut (2014)

De zomer hou je ook niet tegen (Boekenweekgeschenk, 2015)

BLOED

**DIMITRI
VERHULST**

BOEK

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Eerste druk, luxe editie, november 2015
Tweede druk, gebonden, november 2015

© 2015 Dimitri Verhulst
Omslagontwerp Femke Tomberg
Foto van de auteur Fjodor C. Buis
Typografie binnenwerk Suzan Beijer
Drukkerij Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 254 4642 0
D/2015/0108/907
NUR 301

www.dimitriverhulst.nl
www.dimitriverhulst.be
www.atlascontact.nl

I
SOAP
(DE AARTSVADERS)

Indien er effenaf niks was in het begin, dan ook geen toekomst. Dus was er God, van wie niemand weet en weten zal van waar Die zelf dan komt, Hij had uit al dat niks gewoon Zichzelf gemaakt, vraag niet hoe, vraag niet waarom, en Die nadien, om Zijn status te verdienen uit Zijn krammen had te schieten en te scheppen, om te beginnen de hele hemel en een ietepe-tieterige jammerbol, waarop vooralsnog geen sprietje onkruid stond. Dood en troosteloos lag het maaksel van de wereld in de smerig zwarte, universele leegte waarin zelfs God geen halve meter voor Zich uit kon zien. Zijn djinn doolde over de vreugdeloze vlakten, en over het water, dat er door Zijn toedoen ondertussen ook al was. Toen kreeg Hij een, welja, zeer goddelijk gedacht, en vond Hij dat er licht moest zijn. En Hij had geluk, want Hij had die dingen maar uit te spreken en, pardaf, daar was dat licht dan al. Meteen, ja, inderdaad. En omdat de dingen eigenlijk maar pas ten volle gaan bestaan indien ze zijn voorzien van één of andere naam, noemde Hij dat lichtelijke licht 'het licht', lidwoord inclus. Zeer, zeer slim voorwaar, die aandacht voor de taal. Want niks zal hebben bestaan, niks zal zijn gebeurd, dat niet ooit kan worden naverteld. Hij

gaf al Zijn creaties Zelf een naam, en als er later tram-melant ontstond over dit verhaal, dan alleen omdat het zo kadukelijk werd vertaald.

Wisselde Hij de donkerte en dat lichte af, dan ontstond er dag en nacht. Zodoende werd de machine van de tijd op gang gebracht. Er waren dagen, en zij gingen voorbij. Het eerste van nog vele etmalen trad al toe tot het rijk van de opspelende vergetelheid toen Hij van oordeel was dat dit kladwerk nood had aan een duidelijke boven- en een al even zo duidelijke onderkant. Hij spleet het weinige wat was horizontaal en met vaste hand in twee, etiketteerde het bovenste gedeelte geheel content als het firmament, hetgeen niet simpel was, want de hele operatie nam de volledige tweede dag toch in beslag. Op de derde dag is Hij ongetwijfeld zeer vroeg opgestaan, om al dat water te laten stromen, meer bepaald naar beneden, zodat alle druppels en spetters en stralen zich konden verenigen in de zeeën en het land hoog en droog, of alleszins toch iets minder nat, boven al dat water lag. Echt waar prachtig vond Hij dat. Nu pas kon Hij beginnen aan het onkruid en het gewas, vol zaden, zodat die dingen zichzelf konden hermaken. De bomen schonk Hij eikels, en ook al had het eigenlijk iets heikels, zij waren nu geoutilleerd het hele perpetuum van de voortplanting voor hun eigen rekening te nemen.

Vlak voor het krieken van de vierde dag was het dat Hij dat grote zwarte gat als dak van een lamp voorzag, de maan, een leeslamp voor de nacht, en sterren, op-

dat men zich kon oriënteren in de ruimte en de tijd, waar helaas nooit genoeg van was. Het water liet Hij bewonen, inmiddels al de vijfde dag, door beesten die vruchtbaar slijmen en sappen en eiers spoten en daarboven, daar waar weldra de wolken de planeet bedro- pen, heersten opeens de vogels, de vlerken vrijelijk wijd open, heersers van de lucht, ontheven van de zwaartekracht, ontketend van de aardse klucht waar- op 's anderendaags ook beesten neerstreken, wilde en tamme, kleine en lange, uit alle rangen van het krawie- telrijk. Ja, die zesde dag, dat was wel wat. Een beetje god is van veel minder werk al flink bekaft. Hier en daar een detail dat door God nog werd geperfectio- neerd, maar voor de rest deed Hij op de zevende dag geen rotte ribbel meer. Werken was een plezier, ge- werkt hebben nog plezieriger. En Hij zette zich te nik- sen op Zijn luie krent en keek volkomen zelfcontent op Zijn fabricaten neer. Sjonge, jonge, wat een feest. Dit was Zijn dag, de dag van de Meneer.

2

Toen Meneer de God dit alles had geschapen was er al veel, en was er veel nog niet. Hij had bijvoorbeeld de planten nog geen regen gegeven, ze kraakten haast van dorst, en omdat al dat groen zomaar wat zou groeien en de gewassen naar eigen goeddunken zou-